

Arrest

**nr. 154 882 van 21 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2015 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 oktober 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2015 om 12.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 12 april 2015 aan op Belgisch grondgebied en diende op 13 april 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 13 oktober 2015 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoeker werd hiervan op diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam : A.(...)

voornaam : S.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 12.04.2015 is aangekomen in België. Eén dag later, op 13.04.2015, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn te Shamshapoor en verklaarde bij de registratie van zijn asielaanvraag 16 jaar en drie maanden op te zijn. Aangezien betrokkene volgens de bij zijn asielaanvraag van 13.04.2015 opgegeven leeftijd van 16 jaar en drie maanden minderjarig zou zijn werd hij geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. Op 13.04.2015 werd betrokkene door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie onder haar hoede genomen. De Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) werd hiervan op 13.04.2015 per fax van op de hoogte gebracht.

Uit het Eurodacverslag van 13.04.2015 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Bulgaarse autoriteiten en de Oostenrijkse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacverslag werden geregistreerd ten gevolge een verzoek om internationale bescherming.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 29.05.2015 dat dit zijn eerste asielaanvraag is in België en dat hij nooit eerder ergens anders asiel heeft gevraagd. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 13.04.2015 waaruit blijkt dat zijn vingerafdrukken door de Bulgaarse autoriteiten werden genomen in het kader van verzoek tot internationale bescherming en dat zijn vingerafdrukken eveneens nadien in Oostenrijk genomen werden in het kader van een verzoek tot internationale bescherming. Betrokkene verklaarde daarop dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Bulgarije maar dat zijn vingerafdrukken er wel genomen werden en dat hij er werd opgepakt door de politie. Betrokkene verklaarde verder dat zijn vingerafdrukken ook in een ander land genomen werden maar dat hij niet weet wel land dit was. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor op de DVZ van 29.05.2015 dat hij ongeveer zes maanden eerder Afghanistan verlaten heeft uit vrees voor de Taliban en per auto en te voet naar Iran gereisd zou zijn. Betrokkene verklaarde dat hij ongeveer vijf dagen onderweg was naar Iran en daar vervolgens drie dagen verbleven zou hebben alvorens per auto en te voet illegaal verder te reizen vanuit Iran naar Turkije waar hij één dag later zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij in Bulgarije ongeveer dertig dagen illegaal op een onbekende plaats verbleven heeft alvorens te voet en illegaal naar Bulgarije te reizen waar hij vijf dagen later zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij werd opgepakt door de politie en dat zijn vingerafdrukken genomen werden en dat hij er twaalf dagen in een gevangenis verbleven zou hebben. Betrokkene verklaarde vervolgens dat hij vanuit Bulgarije naar waarschijnlijk Oostenrijk reisde waar hij verplicht was zijn vingerafdrukken te geven en waar hij twee dagen werd vastgehouden in een gesloten centrum en vervolgens twee maanden in een open centrum. Betrokkene verklaarde dat hij uiteindelijk vanuit het open centrum naar een onbekende plaats trok waar hij gedurende 10 dagen illegaal verbleven zou hebben in een kamer bij de smokkelaar om vervolgens Oostenrijk te verlaten en drie dagen later, op 14.04.2015 in België toe te komen waar hij vervolgens op 13.04.2015 het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Dublin-Staten niet te hebben verlaten.

Vooreerst dient met betrekking tot de door betrokkene bij de registratie van zijn asielaanvraag opgegeven leeftijd, met name 16 jaar en drie maanden, het volgende te worden opgemerkt. Op basis van de door betrokkene bij de registratie van zijn asielaanvraag opgegeven leeftijd werd betrokkene geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. De Dienst Voogdij van de FOD Justitie werd hiervan op de hoogte gebracht en nam betrokkene op 13.04.2015 onder haar hoede. De DVZ uitte op 13.04.2015 twijfels omtrent de door betrokkene opgegeven leeftijd bij de registratie van zijn asielaanvraag. Op 16.04.2015 liet de Dienst Voogdij een medisch onderzoek uitvoeren door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen, Dienst Radiologie, gelegen te Wilrijkstraat 10 te 2650 Edegem teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van het medische onderzoek luidt dat op basis van het medisch onderzoek met een redelijke wetenschappelijke zekerheid besloten kan worden dat betrokkene op 16.04.2015 een leeftijd van ouder dan 18 jaar waarbij 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is en dat uit het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is. Het gegeven dat betrokkene een Taskara neerlegde, afgegeven op 22.06.2010 in Nangarhar, Afghanistan welke vermeldt dat betrokkene 11 jaar was in 2010/2011 is volgens de Dienst Voogdij niet van die aard dat ze de vaststellingen uit het medisch onderzoek in een ander daglicht kan plaatsen en dat betrokkene ouder dan 18 jaar is. Ten gevolge deze vaststellingen werd de plaatsing onder de hoede van de Dienst Voogdij beëindigd. Betrokkene kan dan ook niet beschouwd worden als niet-begeleide minderjarige. Bovendien dient met betrekking tot deze Taskara (12210280) eveneens te worden opgemerkt dat uit informatie waarover de DVZ beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene werd toegevoegd dat alle Afghaanse documenten op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn, zowel originele als vervalste documenten. Er dient dan ook te worden opgemerkt dat dit document dan ook niet van die aard is om de conclusie van het leeftijdsonderzoek van 16.04.2015 waaruit blijkt dat betrokkene ouder dan 18 jaar is, in een ander daglicht te plaatsen. Door zich voor te doen als niet-begeleide minderjarige met een verklaarde leeftijd van 16 jaar en drie maanden terwijl uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat betrokkene ouder is dan 18 jaar, blijkt dat betrokkene de Belgische autoriteiten die zijn asielverzoek registreerden doelbewust heeft trachten te misleiden door zich uit te geven als een niet-begeleide minderjarige. Betrokkene ondergraaft hiermee bovendien de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen op cruciale wijze temeer daar betrokken tijdens zijn gehoor op de DVZ van 29.05.2015 expliciet verklaarde dat hij geen andere identiteitsgegevens gebruikt heeft (DVZ, vraag 3).

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde dat hij eerder nergens anders asiel heeft aangevraagd (DVZ, vraag 22). Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 13.04.2015 waaruit blijkt dat zijn vingerafdrukken door de Bulgaarse autoriteiten werden genomen in het kader van verzoek tot internationale bescherming en dat zijn vingerafdrukken eveneens nadien in Oostenrijk genomen werden in het kader van een verzoek tot internationale bescherming. Betrokkene verklaarde daarop dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Bulgarije maar dat zijn vingerafdrukken er wel genomen werden en dat hij er werd opgepakt door de politie. Betrokkene verklaarde verder dat zijn vingerafdrukken ook in een ander land genomen werden maar dat hij niet weet wel land dit was maar waarvan hij later verklaarde dat het Oostenrijk was. Betrokkene bleef verder bij zijn verklaring dat hij nergens anders asiel heeft aangevraagd (DVZ, vraag 24). Met betrekking tot deze verklaring dient echter te worden opgemerkt dat uit het coderingen in het Eurodacverslag van 13.04.2015 met name BG1BR102C1410240002 en AT1140151187-10549099 blijkt dat dat er voor betrokkene wel degelijk een verzoek tot internationale bescherming werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem door zowel de Bulgaarse als de Oostenrijkse autoriteiten. De codering '1' na de landencode BG en AT verwijst immers zoals vastgelegd in art. 2.3 van de Verordening (EG) nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, op een asielaanvraag of verzoek tot internationale bescherming. Dat betrokkene dan ook geen asiel of internationale bescherming gevraagd zou hebben in Bulgarije en Oostenrijk, of deze intentie in Bulgarije en Oostenrijk niet kenbaar heeft gemaakt is niet aannemelijk. De Bulgaarse en Oostenrijkse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registreren als asielzoeker indien hij er geen asiel of internationale bescherming zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Bulgaarse en Oostenrijkse autoriteiten.

Rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 13.04.2015 waaruit blijkt dat betrokkene achtereenvolgens in Bulgarije en Oostenrijk asiel heeft aangevraagd en rekening houdende met de conclusie van het medisch onderzoek dd. 16.04.2015 waaruit blijkt dat betrokkene ouder is dan 18 jaar waarbij 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is en derhalve niet

als minderjarige beschouwd kan worden, werd rekening houdende met deze gegevens op 02.06.2015 op basis van de voorgaande gegevens een terugnameverzoek op basis van art. 18 § 1b van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 (verder: Dublin-III-Verordening) aan de bevoegde Bulgaarse autoriteiten overgemaakt. Op 26.06.2015 werden de Bulgaarse autoriteiten(2) er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 25 § 2 van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene ten gevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 25 § 1 van de Dublin III-Verordening van het verzoek tot terugname dat hen op 02.06.2015 op basis van art. 18 § 1b van de Dublin-III-Verordening werd overgemaakt.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Bulgarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat betrokkene er niet in slaagt aannemelijk te maken of aan te tonen dat hij het grondgebied van de Dublin-Staten verlaten zou hebben of kan aantonen of aannemelijk maken dat hij het grondgebied van de Dublin-Staten voor meer dan drie maanden verlaten zou hebben. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat Bulgarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Bulgarije dan in België zou genieten. Bulgarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van betrokkene zal door de Bulgaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Bulgarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn

met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Bulgaarse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar Bulgarije zouden kunnen rechtvaardigen, stelde betrokkene dat hij in Bulgarije slecht behandeld werd en dat ze geslagen werden en geen eten kregen. Betrokkene verklaarde verder met betrekking tot zijn verblijf in Oostenrijk dat hij daar in een kamer met 24 personen diende te verblijven en er geen school of recht op een advocaat of sociale assistenten waren en dat hij er geslagen werd door Arabieren die hem beschuldigden van het stelen van hun gsm. Betrokkene verklaarde verder dat hij in beide landen gezegd heeft dat hij er niet wilde blijven maar dat ze verplicht waren om hun vingerafdrukken te laten nemen.

Met betrekking tot deze verklaringen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, dient te worden opgemerkt dat zoals hogerop reeds werd aangegeven, dat Bulgarije werd vastgesteld als verantwoordelijke Lid-Staat. Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat hij in beiden landen, Bulgarije en Oostenrijk gezegd heeft dat hij er niet wilde blijven maar dat ze verplicht werden om hun vingerafdrukken te geven, dient te worden opgemerkt dat art. 18 van de Verordening (EG) nr 2725/2000 van de Raad van 11.12.2000 stelt dat het laten nemen van de vingerafdrukken voor personen die onder art. 4, in casu asielzoekers vanaf de leeftijd van 14 jaar, en onder art. 8, in casu elke vreemdeling van vanaf de leeftijd van 14 jaar komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden, van Verordening (EG) nr 2725/2000 van de Raad van 11.12.2000 vallen, verplicht zijn hun vingerafdrukken te laten nemen. Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeldt in art. 4 en art. 8 van deze Verordening is derhalve niet verblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting voor de vreemdeling in de gevallen bepaald in art. 4 en art. 8 van Verordening (EG) nr 2725/2000 van de Raad van 11.12.2000. Dat betrokkene derhalve verplicht of gedwongen werd zijn vingerafdrukken te geven, kan dan ook niet beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse en Oostenrijkse autoriteiten. Met betrekking tot de verklaringen dat hij in beiden landen gezegd heeft dat hij er niet wilde blijven, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan

ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene ten opzichte van Bulgarije dat ze er slecht behandeld zouden zijn, er geslagen werden en geen eten kregen, dient te worden opgemerkt dat betrokkene buiten deze vage en algemene verklaring hiervan echter geen concrete bewijzen of een begin van bewijs van aanbrengt, hetgeen gezien het ernstige karakter dat van een asielaanvraag uitgaat, op zijn minst van de asielzoeker verwacht kan worden, maar hetgeen bij betrokkene niet het geval is. Bovendien maakt betrokkene evenmin op enige wijze aannemelijk dat dat als de Bulgaarse autoriteiten gebruik gemaakt zouden hebben van geweld, dat de Bulgaarse autoriteiten zonder meer op systematische wijze op buitensporige wijze gebruik zouden maken van geweld tegen asielzoekers en/of vreemdelingen louter en alleen omdat zij asielzoeker of vreemdeling zijn. Betrokkene brengt daar ook niet het minste begin van bewijs van aan. Bovendien verklaarde betrokkene op de vraag waarom hij Bulgarije en Oostenrijk verlaten heeft dat dit was omdat er met de smokkelaar was afgesproken om hen naar een veilig land te brengen waar ze konden studeren. Dat men naar een veilig land wil waar men kan studeren, houdt echter geen verband met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Bulgaarse autoriteiten en laat vraagtekens rijzen over de effectieve reden waarom men Bulgarije en Oostenrijk verlaten zou hebben. Met betrekking tot de ten opzichte van Oostenrijk aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een eventuele terugkeer naar Oostenrijk, dient te worden opgemerkt dat Bulgarije de verantwoordelijke Lid-Staat is en niet Oostenrijk en de ten opzichte van Oostenrijk aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Oostenrijk, derhalve niet gegrond zijn. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Bulgarije, omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Bulgaarse autoriteiten, kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden. Met betrekking tot de tussenkomst van Meester Meral K.(...) van 02.08.2015 waarin deze stelt dat er een verzoekschrift tot nietigverklaring werd ingediend bij de Raad Van State inzake de beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie inzake de leeftijdsbepaling van haar cliënt omdat haar cliënt wel minderjarig zou zijn. Met betrekking hiertoe dient te worden opgemerkt het verzoekschrift tot nietigverklaring dat Meester Meral K.(...) indiende bij de Raad Van State, geen opschortend karakter heeft. De Dienst Vreemdelingenzaken volgt de argumentatie om geen beslissing te nemen alvorens de beslissing van de Dienst Voogdij wordt ingetrokken of alvorens de Raad van State uitspraak heeft gedaan in deze zaak dan ook niet. Wat betreft de kopie van een geboorteakte die Meester Meral K.(...) bij haar tussenkomst voegt, dient te worden opgemerkt dat het hier een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover de DVZ beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene werd toegevoegd dat alle Afghaanse documenten op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn, zowel originele als vervalste documenten. Er dient dan ook te worden opgemerkt dat dit document dan ook niet van die aard is om de conclusie van het leeftijdsonderzoek van 16.04.2015 waaruit blijkt dat betrokkene ouder dan 18 jaar is, in een ander daglicht te plaatsen. Bovendien blijkt uit informatie van de Oostenrijkse autoriteiten, die de Oostenrijkse autoriteiten op datum van 27.04.2015, in het kader van een Belgisch informatieverzoek onder art. 34 van de Dublin-III-Verordening aan de Belgische autoriteiten overmaakten dat betrokkene in Oostenrijk eveneens het voorwerp heeft uitgemaakt van een leeftijdsonderzoek waarbij eveneens werd vastgesteld dat betrokkene een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar en derhalve niet beschouwd kan worden als minderjarige. Wat betreft het argument van Meester Meral K.(...) dat haar cliënt nergens wetens en willens asiel heeft aangevraagd en dat hij noodgedwongen werd zijn vingerafdrukken te geven en dat hij onderweg was naar België en geen reden had om in een ander land asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat hogerop reeds werd uiteengezet dat art. 18 van de Verordening (EG) nr 2725/2000 van de Raad van 11.12.2000 stelt dat het laten nemen van de vingerafdrukken voor personen die onder art. 4, in casu asielzoekers vanaf de leeftijd van 14 jaar, en onder art. 8, in casu elke vreemdeling van vanaf de leeftijd van 14 jaar komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden, van Verordening (EG) nr 2725/2000 van de Raad van 11.12.2000 vallen, verplicht zijn hun vingerafdrukken te laten nemen. Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeldt in art. 4 en art. 8 van deze Verordening is derhalve niet verblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting voor de vreemdeling in de gevallen bepaald in art. 4 en art. 8 van Verordening (EG) nr 2725/2000 van de Raad van 11.12.2000. Dat betrokkene derhalve verplicht of gedwongen werd zijn vingerafdrukken te geven, kan dan ook niet beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse en Oostenrijkse autoriteiten. Met betrekking tot het argument dat het haar cliënt onderweg was naar België

en dat hij geen reden had om in een ander land asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Wat betreft het argument van Meester Meral K.(...) waarin zij stelt dat haar cliënt in Bulgarije geslagen zou zijn en lange tijds niet te eten gehad zou hebben en op een bepaald moment een kleine som geld gekregen zou hebben maar dat dit gewoon zou zijn afgepakt, dient te worden opgemerkt dat Meester Meral K.(...) de verklaringen van haar cliënt tijdens zijn gehoor op de DVZ herhaalt maar hiervan voor het overige geen begin van bewijs aanbrengt. Meester Meral K.(...) stelt in haar tussenkomst dat haar cliënt in Bulgarije niet zou hebben kunnen beschikken over een tolk of een advocaat en dat zijn rechten en plichten niet zouden zijn uitgelegd en dat de behandeling door de politiediensten en onmenselijk en mensonterend was, maar Meester Meral K.(...) of haar cliënt brengen hiervan buiten vage en algemene beweringen echter geen begin van bewijs van aan. Met betrekking tot de verklaring van Meester K.(...) dat haar cliënt in Bulgarije zijn penis zou hebben moeten tonen alvorens iets te eten te krijgen, dient bovendien te worden opgemerkt dat dit element pas naar voren komt in de tussenkomst van Meester K.(...) terwijl betrokkene hierover tijdens zijn gehoor geen melding gemaakt heeft, hetgeen op zijn minst merkwaardig is. Meester K.(...) stelt weliswaar dat haar cliënt zijn penis zou hebben moeten tonen zodat hij iets te eten zou krijgen maar hiervan wordt evenmin enig begin van bewijs van aangebracht. Bovendien toont Meester K.(...) of haar cliënt op geen enkele wijze aan betrokkene in Bulgarije effectief zou zijn opgesloten en brengen nog Meester K.(...) nog haar cliënt hier enig begin van bewijs van aan. Het louter verklaren dat men zou zijn opgesloten, bewijst echter geenszins dat men effectief door de Bulgaarse autoriteiten in bewaring zou zijn gehouden. Indien men dergelijke zwaarwichtige elementen aanbrengt, dan mag er op zijn minst van de asielzoeker of zijn raadvrouw verwacht worden dat men hiervan op zijn minst een begin van bewijs van aanbrengt, hetgeen hier niet het geval is. Wat betreft de elementen die Meester K.(...) aanhaalt ten opzichte van Oostenrijk dient te worden opgemerkt dat Meester K.(...) stelt dat haar cliënt haar benadrukt heeft dat hij daar in eerste instantie in een soort gevangenis is terechtgekomen waar zeker een 2.000-tal mensen verbleven en dat er geen rekening gehouden werd met het feit dat hij moslim was en dat hij er geen voogd en geen advocaat kreeg. Meester K.(...) reproduceert hier dus louter wat haar cliënt haar heeft benadrukt. Met betrekking daartoe dient echter het volgende te worden opgemerkt. Meester K.(...) stelt dat haar cliënt in Oostenrijk geen voogd toegewezen kreeg. Uit de informatie in het administratieve dossier van betrokkene blijkt echter dat betrokkene in Oostenrijk eveneens het voorwerp heeft uitgemaakt van een leeftijdsonderzoek en dat uit dit leeftijdsonderzoek bleek dat betrokkene een leeftijd heeft van meer dan 18 jaar oud en dus meerderjarig is. Het is de DVZ dan ook niet duidelijk waarom betrokkene in Oostenrijk als meerderjarige zou dienen te worden toegewezen aan een voogd. Dat betrokkene in Oostenrijk geen advocaat gekregen zou hebben wordt door Meester K.(...) ook zonder meer geponneerd maar er wordt op geen enkele wijze door Meester K.(...) op geen enkele wijze aangetoond dat haar cliënt in Oostenrijk geen mogelijkheid had om toegang te krijgen tot rechtsbijstand indien hij daar nood aan had. Dat haar cliënt in Oostenrijk in een "soort" gevangenis verbleven zou hebben met zeker 2.000 mensen wordt door Meester K.(...) ook op geen enkele wijze aangetoond. Dat er geen rekening gehouden zou zijn met het gegeven dat haar cliënt moslim is, wordt evenmin op enige wijze aangetoond. Er dient dan ook te worden opgemerkt dat zowel betrokkene als Meester K.(...) in hun argumenten vrij vaag en algemeen blijven, zowel wat betreft ten opzicht van Bulgarije als ten opzicht van Oostenrijk en op geen enkel moment een begin van bewijs van deze verklaringen aanbrengen. Er dient dan ook te worden opgemerkt dat de DVZ de argumentatie van Meester K.(...) en haar cliënt met betrekking tot de aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Bulgarije, niet volgt. De DVZ wijst er op dat wat immers een mogelijk risico betreft tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Bulgarije dient te worden opgemerkt dat het UNCHR in haar rapport van 02.01.2014, (UNHCR, "Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria", 02.01.2014) stelde dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije als gevolg van een immense instroom van asielzoekers effectief dergelijke structurele tekortkomingen vertoonde dat een overdracht van asielzoekers in het kader van de Dublin-Verordening opgeschort diende te worden. Op 01.04.2014 publiceerde het UNHCR (UNHCR, "Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria",

01.04.2014) echter een update van haar rapport waarin het UNHCR stelt dat een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is. Het UNCHR stelt met betrekking tot personen die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen, na hun overdracht een asielprocedure kunnen opstarten, hun asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag indienen. Het UNHCR stelt eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet automatisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien er nog geen inhoudelijk onderzoek heeft plaatsgevonden. Het rapport stelt eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in de opvangcentrum van de Bulgaarse autoriteiten en dat ze indien ze in het kader van een asielprocedure in het bezit gesteld worden van een registratiebewijs waardoor ze beschermd worden tegen "refoulement". Daar waar het UNCHR bovendien in haar publicatie van 01.04.2014 stelt dat met voorzichtig dient om te gaan met de overdracht van asielzoekers die tot kwetsbare groepen behoren, dient te worden opgemerkt dat betrokkene een volwassen man is en er uit het administratief dossier van betrokkene niet kan opgemaakt worden dat hij tot een kwetsbare groep zou behoren omwille van een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt ook nergens dat hij nood zou hebben aan specifieke noden waardoor een overdacht aan Bulgarije een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zou inhouden of uitmaken. In het meest recent gepubliceerde "National Country Report" met betrekking tot Bulgarije, dd. 31.01.2015 en last updated op 20.04.2015 van het Bulgarian Helsinki Committee in samenwerking met ECRE wordt gesteld dat zowel Amnesty International in maart 2014 (AI, "Suspension of returns of asylum-seekers to Bulgaria must continue", AI, 07.03.2014) en ECRE op 07.04.2014 (ECRE, "ECRE reaffirms its call for the suspension of transfers for asylum seekers to Bulgaria under the recast Dublin Regulation" 07.04.2014) vroeg om de opschorting van overdrachten naar Bulgarije te behouden omdat er alsnog tekortkomingen in delen van het opvangsysteem en lacunes in de asielprocedure zouden bestaan en dat er vragen gesteld worden over het duurzaam karakter van de verbetering in het Bulgaarse asielsysteem op lange termijn (Savova Iliana, "National Country Report Bulgaria", AIDA, 31.01.2015 last updated op 20.04.2015). Met betrekking tot het rapport van Amnesty International waar naar verwezen wordt, dient te worden opgemerkt dat dit de neerslag is van een "follow-up visit" aan Bulgarije in maart 2014. In dit rapport erkent de NGO inspanningen van de Bulgaarse instanties, maar stelt dat nog meer inspanningen nodig zijn voordat overdrachten kunnen worden hervat. Betreffende het standpunt inzake overdrachten aan Bulgarije van ECRE, waar in het rapport van AIDA verwezen wordt, dient de aandacht gevestigd te worden op de laatste "update" van 20.04.2015 van het mede door ECRE gecoördineerde project "Asylum Information Database" (AIDA, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", last updated 20.04.2015), waarin zowel wordt gewezen op blijvende pijnpunten als op opmerkelijke verbeteringen. Het rapport stelt onder meer dat de meeste Bulgaarse opvangcentra intussen adequate opvang bieden. Er dient echter te worden opgemerkt dat de overheersende teneur van de rapporten van het UNHCR van 01.04.2014 en AIDA van 20.04.2015 is dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije weliswaar nog een aantal organisatorische tekortkomingen kennen, maar dat er vanaf eind 2013 ook sprake is van aanzienlijke verbeteringen op vlak van huisvesting en bijstand, toegang tot de asielprocedures en handhaving van het non-refoulementprincipe en dat er niet langer gesteld kan worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije als gevolg van een immense instroom van asielzoekers dergelijke structurele tekortkomingen vertoont dat er een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bestaat bij een overdracht van asielzoekers aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening. Daar waar de auteurs van het AIDA rapport dd. 20.04.2015 geen aanbevelingen doen betreffende overdrachten aan Bulgarije oordeelde het UNHCR, als vluchtelingenorganisatie van de Verenigde Naties toch wel als een gezaghebbende bron te beschouwen, na een grondige en omvattende evaluatie dat een opschorting van overdrachten naar Bulgarije in het kader van Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is. Het UNCHR stelt echter wel expliciet dat men voorzichtig dient om te gaan met de overdracht van asielzoekers die tot kwetsbare groepen behoren. Met betrekking daartoe dient te worden opgemerkt dat betrokkene een volwassen man is geboren in 1990 en er uit het administratief dossier van betrokkene niet kan opgemaakt worden dat hij tot een kwetsbare groep zou behoren omwille van een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt ook nergens dat hij nood zou hebben aan specifieke noden waardoor een overdacht aan Bulgarije een

mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zou inhouden of uitmaken. Op basis van het een analyse van de aangehaalde rapporten van het UNCHR, dd 01.04.2014 en het "National Country Report Bulgaria" dd. 20.04.2015 blijkt dan ook dat men niet langer kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije momenteel dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR na haar rapport van 01.04.2014 geen rapporten meer gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn na het rapport van het UNHCR dd. 01.04.2014 evenmin nieuwe publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Bulgarije omwille van structurele tekortkomingen in het Bulgaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn na het rapport van het UNHCR dd. 01.04.2014 evenmin nieuwe publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Bulgarije omwille van structurele tekortkomingen in het Bulgaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bovendien blijkt uit het rapport van Nils Muiznieks naar aanleiding van zijn bezoek aan Bulgarije van 09 tot 11 februari 2015 en gepubliceerd op 22.06.2015 (CHR, Report by Nils Muiznieks, CHR of the Council of Europe, following his visit to Bulgaria from 09 to 11.02.2015, Strasbourg, 22.06.2015) niet dat er structurele tekortkomingen in het Bulgaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen worden vastgesteld, waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft het rapport "Trapped in Europe's Quagmire: The Situation of Asylum Seekers and Refugees in Bulgaria" van Tsvetelina Hristova, Raia Apostolova, Neda Deneva & Mathias Fiedler gepubliceerd in 2014 dient te worden opgemerkt dat rapport reeds in de disclaimer stelt dat: "the findings, interpretations and conclusions expressed in this report are those of the authors and do not necessarily reflect the views or official position of the funding bodies" waardoor men reeds kan twijfelen aan de betrouwbaarheid en het objectief karakter ervan. In tegenstelling tot dit meer recentere rapport zijn de observaties en vaststellingen van het UNHCR een officieel standpunt van het UNHCR dewelke een organisatie is die beschouwd mag worden als gezaghebbend en betrouwbaar. Het mag duidelijk zijn dat het officiële gepubliceerde standpunt van een officiële gezaghebbende internationale autoriteit zoals het UNHCR betrouwbaarder en objectiever geacht dient te worden dan een rapport waarin reeds in de disclaimer gesteld wordt dat de bevindingen, interpretaties en conclusies in het rapport de mening zijn van die van de auteurs en niet noodzakelijk de visie of officiële standpunt van zij die het subsidiëren. Met betrekking tot gepubliceerde berichtgeving in diverse analoge en digitale media dient bovendien te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Zoals reeds gesteld heeft het UNHCR als gezaghebbende internationale autoriteit haar positie van april 2014 ten opzichte van Bulgarije niet gewijzigd. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2011/95/EU en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het

vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn of haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2011/95/EU of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2011/95/EU of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van het de meest recente rapporten van het UNCHR van april 2014 en het "National Country Report Bulgaria" dd. 20.04.2015 van AIDA niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Bulgarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Bulgaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Bulgarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Bulgarije er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Bulgaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Bulgaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Een kopie van de aangehaalde rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene. Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, verklaarde betrokkene dat zijn oom dit heeft afgesproken met de smokkelaar en dat de smokkelaar gezegd had dat hij hem naar een veilig en goed land zou brengen waar hij als minderjarige asielzoeker goed behandeld zou worden (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze aangehaalde reden om precies in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene, diens oom of de smokkelaar in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen of waar betrokkene asiel zou moeten aanvragen omdat dit de keuze van de smokkelaar is of de afspraak was met zijn oom, zou neerkomen

op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, diens oom of de smokkelaar kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit het leeftijdsonderzoek van 16.04.2015 blijkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene verklaarde verder dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Derhalve is een behandeling van het asielverzoek van betrokkene in België op basis van art. 6., art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening niet aan de orde.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 29.05.2015 dat zijn gezondheidssituatie "OK" is (DVZ, vraag 35). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat betrokkene een attest aanbrengt van psycholoog-psychotherapeute Emmanuel Declercq waarin deze stelt dat betrokkene een psychotherapeutische opvolging bij haar gestart is na doorverwijzing door de centrum-arts van het Klein Kasteeltje, dokter V.(...) H.(...) omdat deze laatste enige ontredde bij betrokkene vaststelde. Met betrekking tot dit document van 22.07.2015 van psychologe, seksuologe, psychotherapeute Emmanuel Declercq, dient er opgemerkt te worden dat een medisch getuigschrift dient opgesteld en ondertekend te worden door een dokter in de geneeskunde. Een psychologe, seksuologe, psychotherapeute bezit niet per definitie de titel van dokter in de geneeskunde. Bijgevolg kan dit verslag van niet aanzien worden als een medisch getuigschrift en is de erin vervatte medische informatie te beschouwen als declaratoir en kan dit attest van psycholoog-psychotherapeute Emmanuel Declercq aldus niet mee in overweging worden genomen. Wat betreft het schrijven van dokter V.(...) H.(...), dd. 09.10.2015, dient te worden opgemerkt dat hierin gesteld wordt dat betrokkene zou lijden aan een "majeur anxio depressief syndroom t g.v. post traumatisch stressdisorder" en zijn lijden psychosomatisch uitdrukt en dat betrokkene last heeft van veralgemeende "bodypain" met hinderende hoofdpijn die de concentratie fel stoort en hij aan ernstig vergeetachtigheid lijdt en klaagt over chronische opgezette, pijnlijke en winderige buik met nausea en last heeft van een slaapstoornis met angstaanjagende nachtmerries. Echter, buiten de vaststelling dat dit schrijven van dokter V.(...) H.(...) een weergave bevat van een aantal vaststellingen, zegt het niets over de omstandigheden of de oorzaken van deze vaststellingen. Met betrekking hiertoe, dient dan ook te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Bulgarije de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Bulgarije indien dit nodig zou zijn. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde of concrete elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Bulgarije. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Bulgarije, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de autoriteiten van Bulgarije toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art.18 § 1b, art. 25 § 1 en art. 25 § 2 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Bulgarije waar hij aan de bevoegde Bulgaarse autoriteiten zal worden overgedragen op de luchthaven die bepaald zal worden in de overdrachtsaankondiging met Bulgarije(4)."

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

2.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Gelet artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet : “Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking gesteld is van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

In casu, wordt verzoeker vastgehouden in het Transitcentrum 127bis te Steenokkerzeel.

Dit Centrum is een plaats zoals bepaald in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien kan een vlucht op elk moment worden voorzien.

Op 13.10.2015 werd de bestreden beslissing genomen. Verzoeker heeft aldus tijdig huidige procedure ingeleid.

Deze beslissing zal verzoeker schade berokkenen, wat reeds uitvoerig werd aangetoond.

In casu is verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een repatriëringsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Verzoeker heeft belang bij onderhavige procedure daar de detentie en zeker de repatriëring naar Bulgarije, hem ernstige schade toebrengt. Hij dreigt verstoken te worden van alle materiële hulp in Bulgarije. Hij riskeert bovendien dat zijn asielaanvraag niet goed zal (kunnen) worden behandeld. Hij riskeert tevens gesanctioneerd te worden in de vorm van nog minder kans op opvang, aangezien hij nu als een ‘Dubliner’ zal worden beschouwd.

De uiterst dringende noodzakelijkheid waarmee de schorsing moet worden uitgesproken staat vast.”

2.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 13 oktober 2015 van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het Repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel. De transfer van verzoeker naar Bulgarije werd blijkens het faxbericht van de verwerende partij dienaangaande op 26 oktober 2015 om 7.50 u in het vooruitzicht gesteld. Gezien de nakende verwijdering van verzoeker is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de tenuitvoerlegging heeft plaatsgevonden, zoals verzoeker terecht aanvoert.

De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM op zich en in samenhang met artikel 13 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

“ *

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en hen te stoelen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het desbetreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

“ *

De motiveringsplicht heeft “drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden”.*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan verzoeker niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

“ *

Artikel 3 van het EVRM : “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijk of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218).

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hanteert hierin vaste principes.

“Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat aansprakelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om er te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen. (EHRM, 04 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten naar waar er wordt verwezen : EHRM, 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95.)

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99; R.v.St. 20 mei 2005, n° 144.754) Om het bestaan van het risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend

met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (EHRM, 04 december 2008, Y. v. Rusland,).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, § § 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoeker in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

Waar de verzoeker beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoeker aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap in de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoeker het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoeker en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoeker betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoeker, moet de verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. v. Zweden, § § 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (f)). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § § 293 en 388)."

Het is zeer reëel dat, voor zover verzoeker wordt teruggedreven naar Bulgarije, land waarmee hij geen enkele band heeft, hij daar het voorwerp zal uitmaken van een schending van artikel 3 EVRM, en artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM en Schending van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293).

1. Asielaanvraag in Bulgarije: niet wetens en willens

De Dienst Vreemdelingenzaken laat uitschijnen dat verzoeker een asielaanvraag zou hebben ingediend in Bulgarije en dat bijgevolg Bulgarije verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag, quod non.

Verzoeker heeft formeel verklaard dat hij geen asielaanvraag heeft ingediend in Bulgarije, in elk geval niet wetens en willens.

Hij is inderdaad tegengehouden geweest in Bulgarije waar men ook zijn vingerafdrukken, wat hem verplicht werd, heeft genomen, maar op geen enkel moment heeft hij een asielaanvraag ingediend in Bulgarije.

Men verplichtte hem de vingerafdrukken te geven.

Hij had hier niet om verzocht, noch heeft hij ooit kenbaar gemaakt een asielaanvraag aldaar te willen indienen.

Indien Bulgarije meent te kunnen stellen dat verzoeker er asiel zou hebben aangevraagd, dan moet worden vastgesteld dat dit buiten de wil om van verzoeker is gebeurd en dat hij hier niet van op de hoogte was.

Het feit dat Bulgarije hierbij geen enkel belang zou hebben als verzoeker dit niet kenbaar zou hebben gemaakt, gaat dan ook qua motivering niet op.

Verzoeker wist dit niet. Er werden geen tolken voorzien. Er waren geen sociaal assistenten die hem uitlegden wat zijn rechten en plichten waren. Er was geen advocaat....

Dat er in Bulgarije problemen zijn met advocaten, in een begrijpbare taal te spreken en consultaties te plannen, blijkt infra en ook uit de stukken die werden toegevoegd.

De motivatie van de verwerende partij kan derhalve niet worden weerhouden.

2. Asielaanvraag in Bulgarije: geen reden om daar asiel aan te vragen, integendeel

Er was geen enkele reden om asiel aan te vragen in Bulgarije.

*

Verzoeker was vooreerst onderweg naar België om aldaar asiel aan te vragen.

*

Bovendien waren er meer dan voldoende redenen om juist in Bulgarije geen asiel aan te vragen.

Niet-begeleide minderjarige - leeftijd

*

Hij verklaarde toen ook al minderjarig te zijn, doch er werd geen voogd voorzien, noch werd hij onder de hoede van de dienst voogdij geplaatst, noch werd er een leeftijdsonderzoek gepland.

Verzoeker leest niet wat het standpunt van Bulgarije is omtrent de verklaarde leeftijd van verzoeker.

Verzoeker vermoedt dat hij in Bulgarije waarschijnlijk zal zijn geregistreerd als meerderjarig, wat niet ongewoonlijk is in Bulgarije.

Het feit dat Bulgarije zelfs niet antwoordt op het terugnameverzoek van verwerende partij, zegt reeds voldoende over Bulgarije en biedt dan ook geen enkel garantie voor verzoeker.

Het feit dat verzoeker op basis van een leeftijdsonderzoek naderhand in België meerderjarig wordt bevonden, is irrelevant bij de aanpak van Bulgarije voorafgaand dit onderzoek.

Niet-begeleide minderjarige hebben immers een bijzonder beschermingsstatuut en Bulgarije doet zelfs de moeite niet om zulk een bijzonder beschermingsstatuut toe te kennen aan asielzoekers, zeker gezien de verklaring van verzoeker en hij niettemin werd opgesloten.

Ze worden eenvoudigweg beschouwd als meerderjarigen of worden minstens behandeld als meerderjarigen, wat niet aanvaardbaar is.

Indien Bulgarije met zulk een kwetsbare groep op die manier omspringt, dan zegt dit reeds voldoende over de behandeling van andere kwetsbare groepen.

*

Bovendien wil verzoeker benadrukken dat hij in beide landen dezelfde leeftijd heeft gegeven.

Verzoeker heeft op geen enkel moment de Belgische autoriteiten proberen te misleiden.

*

Verzoeker kende dus niet dezelfde beschermingsstatus die hij kende in België toen hij verklaarde een niet-begeleide minderjarige te zijn.

In België werd hij onder de hoede van de Dienst Voogdij geplaatst in afwachting van een leeftijdsonderzoek.

In Bulgarije werd hij blijkbaar niet aanzien als een minderjarige, hoewel hij dit duidelijk heeft meegedeeld en werd hij opgesloten.

Verzoeker had dan ook geen enkele reden om een asielaanvraag in Bulgarije in te dienen, wat hij ook niet heeft gedaan, zoals hij ook steeds heeft verklaard.

Indien zulke gegevens zouden zijn doorgegeven door Bulgarije, dan benadrukt verzoeker dat dit niet in zijn nadeel kan spelen, daar hij zelf nooit effectief, bewust en wetens en willens een asielaanvraag heeft ingediend in Bulgarije.

Bij aankomst in België heeft hij dan ook in België zijn asielaanvraag ingediend.

*

Ook benadrukt verzoeker dat hij tegen de beslissing van de beëindiging van de Voogdij een procedure heeft ingeleid bij de Raad van State.

Deze procedure is nog steeds hangende (supra, zie tevens stuk 2).

De kans is bestaande dat de beslissing van de Dienst Voogdij wordt vernietigd.

Verzoeker baseert zich immers in het kader van deze procedure op verschillende elementen:

- De verklaringen van verzoeker,
- De taskara van verzoeker,
- De geboorteakte van verzoeker,
- Het leeftijdsonderzoek van verzoeker.

Uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat er 3 onderzoeken werden uitgevoerd die elk een verschillend resultaat van de leeftijdsschatting tot gevolg hadden.

De beslissing die door de Dienst Voogdij werd genomen is in strijd met artikel 7, § 3 van Titel XIII – Hoofdstuk VI “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de programmawet van 24.12.2002.

De minimumleeftijd die in acht dient te worden genomen is immers 17,5 jaar, gezien de handpolsradiografie tot de conclusie komt dat de ouderdom kan geschat worden op 19 jaar met een standaard deviatie van 1,5 jaar en dus hij 17,5 jaar oud is en bijgevolg recht heeft op een voogd.

De laagste leeftijd daarmee dient men aldus rekening te houden.

Rechten en plichten – geen tolk

*

Zijn rechten en plichten werden op geen enkel moment uitgelegd.

De politiediensten hebben dit niet gedaan.

Hij werd vastgehouden en kreeg over niets een uitleg gekregen. Hij moest uiteindelijk zijn geslachtorgaan tonen om eten te krijgen, wat onbeschrijfelijk vernederend was.

Geen sociaal assistenten waren beschikbaar. Geen tolken werden voorzien. Geen advocaten...

Hij werd er aan zijn lot overgelaten.

*

Na nu al maanden in België te hebben verbleven, is verzoeker ook perfect in staat om een vergelijking te maken tussen beide landen.

Hij kan dan ook niet begrijpen dat Bulgarije een Europees land is.

In België, in tegenstelling tot in Bulgarije, wordt hij menselijk behandeld, worden zijn rechten en plichten uitgelegd, worden er tolken voorzien om alles verstaanbaar te maken, heeft hij een sociaal assistent waar hij steeds bij terecht kan, wordt hij opgevangen in hygiënische centra, kan hij beroep doen op een advocaat en werd hem dit ook zo meegedeeld...

Mishandeld – geslagen

Eveneens werd verzoeker geslagen door de Bulgaarse autoriteiten.

Hij werd er slecht behandeld.

Hij heeft er lange tijd niets te eten gekregen. Hij kreeg op een bepaald moment een kleine som geld, maar dat hebben ze gewoon terug afgepakt.

Hij kon niet beschikken over een tolk, noch over een advocaat. De rechten en de plichten werden niet uitgelegd. De behandeling van de politiediensten was onmenselijk en mensonterend. Hij moest zo bijvoorbeeld zijn geslachtsorgaan tonen vooraleer hij iets te eten kreeg.

Verzoeker heeft dit ook duidelijk en voldoende concreet uitgelegd tijdens zijn interview of via het schrijven van zijn raadvrouw.

Er is geen enkele reden aanwezig om aan deze verklaringen van verzoeker te twijfelen.

Een algemene motivatie, stellende dat men vaag was, is niet voldoende. Op welk punt was verzoeker vaag? Welke vraag werd gesteld en niet beantwoord? Verzoeker heeft het daarna naar het raden naar.

Minstens was het de plicht van de verwerende partij dit op te nemen in haar beslissing, quod non.

Verwijzen naar het feit dat Bulgarije een lid is van de EU, is niet voldoende, zoals hierboven en hieronder meer dan voldoende wordt aangetoond.

Het eerste middel is dan ook gegrond.

3. Medische toestand

*

Uiteindelijk blijkt verzoeker ook nog te kampen met ernstige medische psychische en psychologische aandoeningen. Op mentaal vlak heeft verzoeker een serieuze aandoening.

*

Verzoeker lijdt aan een Majeur Anxio Depressief syndroom t.g.v. een Post Traumatisch Stressdisorder. Hij heeft een veralgemeende ‘bodypain’ met een erg hinderende hoofdpijn die zijn concentratie fel stoort. Hij lijdt aan ernstige vergeetachtigheid. Hij heeft chronische opgezette pijn en winderige buik. Hij heeft een ernstige slaapstoornis met angstaanjagende nachtmerries waardoor hij niet durft in te slapen. Ook tijdens de dag wordt hij door angsten achtervolgd. Hij dient een hele reeks medicatie in te nemen. (zie stuk 11) en wordt bovendien psychotherapeutisch opgevolgd.

Verzoeker begrijpt niet waarom de oorzaak of de omstandigheden van zijn aandoeningen ertoe doen. Verzoeker heeft te kampen met een serieuze medische mentale, psychische en psychologische aandoening die behandeld dient te worden. Hij krijgt nu reeds medicatie en deze zal hij moeten blijven innemen. Zijn psychotherapeutische behandeling loopt hij bij E.(...) D.(...) en deze behandeling is tevens absoluut noodzakelijk en mag niet stoppen.

Het is juist de medische aandoeningen an sich en de behandelingen die relevant zijn, gezien deze absoluut niet kunnen verzekerd worden door Bulgarije (infra).

Eveneens, E.(...) D.(...) is inderdaad een Psycholoog, Sexualoog en Pschychothérapeute, wat absoluut niet wil zeggen dat mijn zijn attesten geen rekening moet worden gehouden.

Integendeel zelfs, hij heeft verzoeker reeds vele malen gezien en is perfect in staat om zelfs beter als een arts een diagnose te stellen in deze zaak.

E.(...) D.(...) heeft immers verschillende specialisaties waaronder extreem psychotrauma en 'exil'. (zie stuk 15) en in 2016-2017 al zal hij een doctoraatsthesis in deze problematiek hebben afgerond.

De titel die D.(...) heeft is dus irrelevant gezien zijn specialisaties en zijn jarenlange ervaring in deze problematiek.

Verzoeker werd daarnaast doorgestuurd door de centrumarts Dr. V.(...) H.(...) gezien deze arts die dagelijks met deze problematiek wordt geconfronteerd ook heeft ingezien dat de situatie in casu ernstig is. Een doorverwijzing was in deze zaak absoluut noodzakelijk. De behandeling is tevens absoluut noodzakelijk.

E.(...) D.(...) heeft nog een bijkomend attest opgesteld van 15.10.2015 (stuk 14). In dit attest wordt bevestigd dat verzoeker psychotherapeutisch wordt opgevolgd.

Hij lijdt aan een chronische posttraumatisch stress met een sterk uitgesproken depressiviteit, met psychotische kenmerken en paniek ....

Ook de vastgestelde symptomen worden opgesomd in het attest:

- Terugtrekking wat betreft het sociale;
- Hallucinaties;
- Momenten van derealisatie tijdens dewelke hij de wereld als irreëel ervaart;
- Depressief, melancholisch, wanhoop,
- Zelfmoordneigingen,
- Zeer ernstige vorm van slapeloosheid ....
- ....
-

In dit attest wordt uitdrukkelijk aangekaart dat een terugkeer naar Bulgarije absoluut tegenaangewezen is. De continuïteit van zijn behandeling zal dan immers worden gehypothekeerd.

De negatieve gevolgen bij een eventuele terugkeer op de toestand van verzoeker wordt tevens uitdrukkelijk aangekaart in het attest van 15.10.2015.

Ook verwijst verzoeker naar de email van 14.10.2015 (stuk 12). Uit deze email blijkt dat zowel de psycholoog als de centrumarts en de sociaal assistent onmiddellijk contacten met elkaar hebben gehad, gezien de ernst van de situatie van verzoeker. Een medische, psychotherapeutische en psychiatrische behandeling is noodzakelijk en die kan niet verzekerd worden in Bulgarije.

Ook de sociaal assistent heeft onmiddellijk contact opgenomen met de raadvrouw om haar te contacteren gezien het uiterst kwetsbaar profiel van verzoeker (stuk 13).

*

Bovendien verwerende partij is op de hoogte van de aandoeningen van verzoeker.

Verwerende partij meent enkel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verzoeker niet op medische verzorging kan rekenen in Bulgarije.

Vooreerst weze het dus duidelijk dat de medische aandoening zoals opgenomen in het attest van dokter V.(...) H.(...) niet wordt betwist door verwerende partij.

Bovendien is verzoeker van oordeel dat de attest van Emmanuel Declercq ook niet voor enige ernstige vorm van discussie vatbaar is zeker gezien zijn specialisatie en jarenlange ervaring in de problematiek.

*

Daarnaast verwijst verzoeker naar de internationale rapporten hieronder en zelfs deze die worden aangehaald door de verwerende partij, zoals infra besproken.

De internationale rapporten kaarten de systematische problemen in de Bulgaarse asielpcedure aan.

De situatie van verzoeker valt onder een ernstige ziekte waarvoor het UNHCR adviseert om geen asielzoekers terug te sturen naar Bulgarije.

Verzoeker begrijpt dan ook niet in het licht van het bovenstaande hoe verwerende partij kan stellen dat “betrokkene een volwassen man is en dat uit het administratief dossier van betrokkene niet kan opgemaakt worden dat hij tot een kwetsbare groep zou behoren....”

Het medisch attest van dokter V.(...) H.(...) zegt op zich reeds voldoende.

Bovendien wordt de inhoud hiervan ook niet betwist.

Verwerende partij stelt enkel bij de bespreking van het medisch attest dat er geen schending van artikel 3 EVRM wordt aangetoond bij een terugkeer naar Bulgarije.

Verwerende partij betwist in die alinea de diagnose niet en erkent bijgevolg dat verzoeker behoort tot een meer kwetsbare groep binnen de kwetsbare groep van asielzoeker.

De zinsnede ‘betrokkene een volwassen man is en dat uit het administratief dossier van betrokkene niet kan opgemaakt worden dat hij tot een kwetsbare groep zou behoren....’ is dan ook volledig in strijd met het bovenstaande.

*

Eveneens verzoeker heeft tijdens zijn Dublin-interview verklaard mishandeld en geslagen te zijn geweest, dat hij geen eten kreeg tenzij er een tegenprestatie was, dat er geen tolk beschikbaar was (hoe zou zo een behandeling werken als er geen tolk ter beschikking wordt gesteld....).

*

De verwerende partij moet, gezien de problematische opvangsituatie in Bulgarije, individuele garanties geven aan de verzoeker omtrent de specifieke opvangvoorzieningen, de materiële opvangomstandigheden en de continuïteit van de medische en psychotherapeutische behandeling.

Het feit dat de Bulgaarse autoriteiten zullen worden in kennis gesteld van een overdracht van betrokkene, zodat opvang kan worden voorzien, is onvoldoende.

Verwerende partij gaat er met andere woorden vanuit dat verzoekende partij adequate opvang zal krijgen zonder dat er garanties zijn op opvang. Als de Bulgaarse autoriteiten op voorhand zonder meer ‘worden in kennis gesteld’ van de terugkomst van verzoeker, zonder dat zij daar een gepast gevolg aangeven, zullen de Belgische instanties daarvan niet op de hoogte zijn.

De Bulgaarse instanties hebben immers nooit erkend verantwoordelijk te zijn voor de asielaanvraag van verzoeker. De Bulgaarse instanties zijn verantwoordelijk omdat de antwoordtermijn zonder reactie verstreken was. Welke garantie heeft verzoeker dan dat de Bulgaarse instanties gevolg zal geven aan de in kennisstelling van de terugkomst van verzoeker.

*

Verwerende partij stelt dat personen die in het kader van Dublin worden overgezet niet automatisch worden vastgehouden.

Dit wil dus zeggen dat dit wel gebeurd (wat ook infra blijkt).

Dit wil dus zeggen dat er geen enkele garantie wordt gegeven aan verzoeker dat dit in zijn specifieke geval met zijn specifieke medische toestand, niet zal gebeuren.

*

Tevens heeft verzoeker sterke vermoedens dat de gegevens aangaande zijn essentiële medische mentale gezondheidstoestand nog niet werden overgemaakt aan Bulgarije, wat eveneens onaanvaardbaar is.

Het middel is derhalve ernstig en gegrond.”

4. Internationale rapporten en de gebreken van de asielprocedure en opvang

Verzoeker is van oordeel dat Bulgarije onder meer artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 3 EVRM, artikel 4 (Recht op informatie) van de Dublin III Verordening (nr. 604/2013), artikel 6 (waarborgen voor minderjarigen) van de Dublin III Verordening, ... schendt.

Er zijn onbetwistbaar systematische gebreken in de asielprocedure en opvang die een reëel risico van onmenselijke en vernederende behandeling met zich meebrengt, zoals hierboven reeds blijkt, maar ook hieronder wordt dit aangekaart.

*

Het feit dat men lid is van de EU en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden, betekent op zich absoluut niet dat verzoeker evenveel waarborgen in Bulgarije als in België zou genieten.

Vooreerst verwijst verzoeker naar landen zoals Griekenland en Italië waarnaar de Dublin overdrachten absoluut uit den boze zijn.

Ten tweede, verwijst verzoeker naar de onmenselijke situatie voor asielzoekers in Bulgarije.

Verzoeker verwijst naar algemene en openbare informatie van onder meer ook gezaghebbende bronnen waaruit blijkt dat het juridisch systeem en het asielbeleid in Bulgarije allesbehalve in

overeenstemming is met de internationale minimumrechtsnormen, zoals voorgesteld door de verwerende partij.

Bovendien zijn er documenten bij die ofwel door de verwerende partij al werden aangewend ofwel recenter zijn dan deze aangewend door de verwerende partij.

De impact van de grote instroom asielzoekers zal bovendien de situatie die nu al zo gebrekkig is, nog meer doen verergeren.

*

Stuk 3 : Vluchtelingenrapport: 'Eengemaakt Europa kan meer', van september 2014, <http://www.mo.be/nieuws/vluchtelingenrapport-zwaktes-asielprocedures-van-europese-lidstaten>, geraadpleegd op 17.10.2015

In dit artikel wordt het rapport van de Europese Vluchtelingenorganisaties besproken.

Dit rapport vermeldt dat:

- Bulgarije, naast Italië, een opmerkelijke stijging hebben gekend wat betreft het aantal asielaanvragen;
- in Bulgarije asielzoekers worden opgesloten in tenten en containers zonder elektriciteit of sanitair met een hoge kans op epidemieën. Deze situatie werd gebruikt als chantagemiddel.
- het opsluiten van niet-begeleide minderjarige asielzoekers vaak gebeurt in vier onderzochte landen: Griekenland, Malta, Polen en Bulgarije.

Het arresteren en het opsluiten in cellen is dus geen ongebruikelijk situatie.

Dit strookt ook reeds met de verklaringen van verzoeker, die stelde te hebben verklaard een niet-begeleide minderjarige te zijn geweest en opgesloten te zijn geweest.

Daarnaast worden er geen garanties geboden door de verwerende partij dat verzoeker bij aankomst in Bulgarije niet opgesloten zal worden, terwijl dit duidelijk in Bulgarije schering en inslag is.

Stuk 4: Bulgaria: UNHCR Says Asylum conditions improved, warns against transfer of vulnerable people, van 15.04.2014, <http://www.unhcr.org/print/534cfae69.html>, geraadpleegd op 17.10.2015.

"UNHCR has today updated our guidance on the situation for refugees and asylum-seekers in Bulgaria. UNHCR is lifting the call for the temporary suspension of all Dublin transfers of asylum-seekers to Bulgaria that we made in January this year. However, UNHCR notes that serious gaps in the system still remain, and that there may be reasons not to transfer certain groups or individuals, in particular those with specific needs or vulnerabilities. We encourage states to conduct individual assessments in these cases. »

Verzoeker, gezien zijn onbetwistbare medische toestand (supra) en zijn nood aan behandeling (medicatie en psychotherapeutische behandeling), valt duidelijk onder de meer kwetsbare groep binnen de kwetsbare groep van asielzoekers.

De centrumarts, de psycholoog, zelfs de sociaal assistent waren verbaasd dat zulk een kwetsbaar persoon werd opgesloten en bovendien naar Bulgarije zou kunnen worden gebracht.

Eén of meerdere van hen hebben ondertussen ook al contact opgenomen met de arts van het repatriëringscentrum, met de raadvrouw, zelfs met Fedasil...

Verzoeker heeft immers specifieke essentiële behoeften waaraan Bulgarije niet kan voldoen, minstens waarvoor geen garanties worden gegeven.

Het UNHCR standpunt diende op dit punt te worden opgevolgd, quod non.

UNHCR wiens standpunt verwerende partij volgt, zo stelt zij, benadrukt dat Dublin terugkeerders met een kwetsbaar profiel absoluut niet mogen teruggenomen worden door Bulgarije.

Verzoeker valt onder deze groep. De 26^{quater} die werd genomen, maakt dan ook dat het eerste en enige middel ernstig en gegrond is.

Stuk 5: AIDIA, Country Report Bulgaria, 31.01.2015

Dit rapport wordt aangehaald door verwerende partij, doch deze is niet zo rooskleurig als men tracht voor te stellen.

Uit dit rapport blijkt dat indien de asielaanvraag van verzoeker wordt aanzien als een meervoudige asielaanvraag ('subsequent asylum application') juridische bijstand niet is verzekerd (p. 33) en is een repatriëring niet uitgesloten (p. 33).

Er wordt geen enkele garantie gegeven dat de asielaanvraag van verzoeker bij een terugkeer niet als een meervoudige aanvraag zou worden aanzien. De stand van de procedure van de asielaanvraag in Bulgarije waarnaar verwerende partij verwijst, is ook niet gekend en deze kan dus beëindigd zijn.

Uit dit rapport blijkt tevens dat er geen mechanisme is om de kwetsbare personen te gaan identificeren en dat er geen garanties worden geboden (p. 33). Dat verzoeker behoort tot een kwetsbare groep gezien zijn ernstige medische aandoening, kan niet betwist worden. Indien er geen mechanismen zijn om deze te identificeren, waarop moet verzoeker dan rekenen om de behandeling te krijgen, om een diagnose te krijgen, om medicatie te krijgen....

Bovendien blijkt uit dit rapport dat asielzoekers maar een beperkte toegang hebben tot de gezondheidszorg (p. 47) en dat getraumatiseerde asielzoekers geen beroep kunnen doen op gespecialiseerde behandeling (p. 47), welke voor verzoeker gezien zijn gezondheidstoestand, evenwel cruciaal is en deze dient verzekerd te worden.

Daarnaast vermeldt het rapport tevens dat asielzoekers worden opgesloten (p. 49). Ook dit heeft verzoeker steeds vermeld.

Op pagina 50 worden de aanbevelingen van het Europees Committee voor de preventie van foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (CPT) opgesomd. Hieruit blijkt dat de aanbevelingen allesbehalve worden tegemoetgekomen: overbevolking, toegang tot licht, toiletten douches, hygiëne producten, moet allemaal beter; hoeveelheid en de kwaliteit van het eten, moet beter; toepasselijke en voldoende medicatie moet beschikbaar zijn; slechte hygiënische condities, gebrek aan tolken, onvoldoende psychologische zorg ....

Al deze gegevens zijn nog meer cruciaal voor verzoeker, gezien hij psychotherapeutische opvolging nodig heeft, gezien hij medicatie dient in te nemen, gezien hij over tolken moet kunnen beschikken wil een behandeling enig nut hebben, gezien zijn zelfmoordneigingen en zijn depressieve toestand ....

Pagina 52 bevestigt dat de detentie instellingen geen tolken ter hunner beschikking hebben, wat ook de verklaring van verzoeker ondersteunt waar deze stelde dat er geen tolk ter beschikking was gedurende de dagen dat hij werd vastgehouden in Bulgarije.

Wordt verzoeker vastgehouden, dan zal deze ook geen toegang hebben tot een kosteloze advocaat om de beslissing tot vasthouding aan te vechten (p. 53).

Stuk 6 : ECRE reaffirms its call for the suspension of transfers of asylum seekers to Bulgaria under the recast Dublin Regulation, van 07.04.2014

ECRE vraagt nog steeds om de opschorting van overdrachten naar Bulgarije te behouden omdat er alsnog tekortkomingen in delen van het opvangsysteem en lacunes in het Bulgaars asielsysteem bestaan en dat er vragen gesteld worden over het duurzaam karakter van de verbetering in het Bulgaars asielsysteem op lange termijn.

Verwerende partij wil de indruk wekken dat het AIDA Rapport van 20.04.2014 deze vaststelling en deze oproep zou kunnen counteren, quod non.

De oproep dateert immers van een 2-tal weken van voor het AIDA Rapport en op die korte termijn zijn de tekortkomingen in delen van het opvangsysteem en lacunes in het Bulgaars asielsysteem niet opgelost en zeker niet de vragen die gesteld worden over het duurzaam karakter van de verbetering in het Bulgaars asielsysteem op lange termijn.

Dat deze tekortkomingen nog steeds aan de orde zijn blijkt uit huidig verzoekschrift en verzoeker verwijst dan ook nog naar de uiteenzetting supra en infra.

Gezien er door het ECRE geen ander standpunt werd ingenomen, is dit nog steeds het standpunt van het ECRE vandaag.

Stuk 7: HRW, Word Report 2015, welke gegevens bevat tot 11.2014

Op pagina 229 wordt er vermeld dat er gedwongen repatriëring was gedurende het jaar door Bulgarije, zelfs van Syriërs.

Bulgarije ligt dus niet wakker van het non refoulement beginsel.

Welke garanties worden gegeven aan verzoeker dat dit in zijn geval niet het geval zal zijn? Geen.

Stuk 8. HRW, Bulgaria: UPR Submission September 2014

Ook hier betreft één van de aanbevelingen andermaal dat de routine vasthouding van asielzoekers moet stoppen. (p. 6)

Welke garanties worden gegeven aan verzoeker dat hij met zijn kwetsbaar profiel niet zal opgesloten worden? Geen

Stuk 9: HRW, Dispatches: Stopping 'Pushbacks' at Bulgaria's Border, 31.03.2015

Dit rapport haalt onder andere het volgende aan:

"In doing so, Bulgaria is violating EU and international law by denying people access to the asylum procedure, and possibly violating the principle of nonrefoulement, which prohibits returns of asylum seekers and refugees to places where their lives and freedoms would be threatened.

(...)

Ill-treatment and pushbacks of asylum seekers are illegal, wrong, and should not be tolerated by the EU. The European Commission should hold member states accountable when they breach EU and international law. EU institutions should ensure that Bulgaria investigates allegations of abuses at its borders and holds responsible officials accountable for their actions. »

Vrije vertaling : "Daardoor schendt Bulgarije de EU en het internationaal recht doordat zij mensen de toegang tot de asielprocedure verhindert, en mogelijks ook een schending van het principe van non refoulement, welke een terugkeer van asielzoekers en vluchtelingen verbiedt naar plaatsen waar hun leven of hun vrijheid wordt bedreigd.

(....)

Slechte behandeling en terugduwen van asielzoekers is illegaal, fout, en mag niet getolereerd worden door de EU. De Europese Commissie moet de lidstaten verantwoordelijk houden wanneer zij het EU recht en het internationaal recht schenden. EU instituties zouden moeten verzekeren dat Bulgarije dat Bulgarije deze aantijgingen van misbruik aan zijn grenzen onderzoekt en de verantwoordelijke verantwoordelijk stelt"

Hieruit blijkt aldus dat in 03.2015 er nog steeds schendingen zijn van het EU en internationaal recht door Bulgarije.

Asielzoekers worden slecht behandeld, nog steeds en er is nog steeds een kans op een schending van het non refoulement beginsel.

Stuk 10 : HRW, EU: Lackluster Commitment to Rights Protection, 29 januari 2015

« The EU is a key humanitarian donor to the Syrian crisis but with the exception of Germany showed little willingness to resettle significant numbers of refugees from Syria. Asylum seekers generally faced significant gaps in protection, including substandard reception conditions in Italy, Greece, France, and Bulgaria, and routine detention of migrants and asylum seekers, including children in some cases. There were reports throughout the year of summary returns and excessive use of force by border guards in Bulgaria, Greece, and Spain. »

Ook het artikel van 29.01.2015 wijst nog steeds op de tekortkomingen van het Bulgaarse asielsysteem.

Hierboven wordt andermaal gewezen op de vluchtelingencrisis in Europa en dat, buiten Duitsland, er slechts een kleine bereidheid was om een groot aantal vluchtelingen te resettelen van Syrië.

Asielzoekers werden geconfronteerd met beneden standaard opvang in onder andere Bulgarije en met routine detentie van asielzoekers.

Er is alweer sprake van gedwongen terugkeer en buitensporig geweld gedurende het hele jaar van 2014.

Conclusie

*

Verzoeker benadrukt dat Bulgarije de internationale rechtsartikelen wel degelijk schendt, zoals reeds van in het begin uit de verklaringen van verzoeker blijkt.

*

Verwerende partij diende met al deze feiten en argumenten rekening te houden, wat zij niet heeft gedaan, minstens onvoldoende.

Zij diende minstens om die redenen te oordelen dat België de verantwoordelijke staat is, welke mogelijkheid zij steeds heeft, zoals onder meer bepaald in artikel 17 van de Dublin III Verordening.

Uit deze informatie blijkt dat Bulgarije absoluut niet voldoet aan de minimumnormen die verwacht wordt van een Europees land (of het nu de Dublin III Verordening is, artikel 3 EVRM, artikel 13 EVRM juncto artikel 3 EVRM of andere artikelen van het EVRM ...), zeker niet voor asielzoekers met een extra kwetsbaar profiel.

Verzoeker kan in dit opzicht dan ook het standpunt van de verwerende partij verwerkt in de bestreden beslissing wat betreft Bulgarije niet volgen.

Het eerste middel is dan ook ernstig en gegrond."

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een faxbericht toe aan de Dienst Voogdij, een afschrift van haar verzoekschrift bij de Raad van State tegen de beslissing van de Dienst Voogdij, een kopie van het leeftijdsonderzoek, een kopie van de geboorteakte van verzoeker, een attest van de psycholoog van 22 juli 2015, een webartikel van het tijdschrift MO 'Eengemaakt Europa kan meer', van september 2014, informatie van UNHCR over Bulgarije: UNHCR Says Asylum conditions improved, warns against transfer of vulnerable people, van 15.04.2014, een Country Report Bulgaria van de databank AIDA van 31.01.2015, een nieuwsbericht van ECRE van 07.04.2014: ECRE reaffirms its call for the suspension of transfers of asylum seekers to Bulgaria under the recast Dublin Regulation en documenten van HRW, met name een Word Report 2015, Bulgaria: UPR Submission September 2014, HRW, Dispatches: Stopping 'Pushbacks' at Bulgaria's Border, 31.03.2015, HRW, EU: Lackluster Commitment to Rights Protection, 29 januari 2015. Tevens voegt verzoekster een attest toe van dokter V.(...) H.(...) van het Klein Kasteeltje van 09.10.2015, een mailbericht van 14.10.2015 van Emmanuel Declercq, een mailbericht van de sociaal assistent van 14.10.2015 een attest van 15.10.2015 van Psycholoog,

Sexualoog en Psychothérapeute E.(...) D.(...) en een e-mail van Emmanuel Declercq aangaande zijn specialisatie onder andere extreem psychotrauma en 'exil'- email van 16.10.2015

3.3.2.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931). Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520).

3.3.2.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3.2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

3.3.2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.2.6. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in artikel 71/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 3.- Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10 bis of bijlage 10 ter . De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26 quater.”

Daarnaast wordt in de beslissing verwezen naar artikel 51/5 van de vreemdelingenwet: *“ § 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving*

die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.”

Tenslotte worden in de beslissing de artikelen 18 § 1b, 25 § 1 en 25 § 2 vermeld van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening).

“Artikel 18

Verplichtingen van de verantwoordelijke lidstaat

1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

(...)

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

(...)

Artikel 25

Beantwoording van een terugnameverzoek

1. De aangezochte lidstaat verifieert de gegevens en neemt een besluit over het terugnameverzoek, en wel zo spoedig mogelijk en in ieder geval uiterlijk één maand na ontvangst van het verzoek. Wanneer het verzoek is gebaseerd op uit het Eurodac-systeem verkregen gegevens, wordt die termijn teruggebracht tot twee weken.

2. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 genoemde termijn van één maand of twee weken, staat gelijk met aanvaarding van het verzoek en houdt de verplichting in om de betrokken persoon terug te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.”

3.3.2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat naar aanleiding van verzoekers asielaanvraag in België van 13 april 2015 vingerafdrukken werden genomen die overeenstemden met de vingerafdrukken die op 24 oktober 2014 werden genomen in Bulgarije en op 7 november 2014 in Oostenrijk.

3.3.2.8. Verzoeker betwist in zijn middel de vaststelling niet dat zijn vingerafdrukken ongeveer een jaar geleden werden genomen in Bulgarije, maar ontkent dat hij aldaar een asielaanvraag zou hebben ingediend.

3.3.2.9. Daargelaten de vraag of het van belang is of verzoeker al dan niet een asielaanvraag heeft ingediend ter bepaling van de verantwoordelijke lidstaat in het kader van de Dublin-III-Verordening, wijst het akkoord van de Bulgaarse autoriteiten op het Oostenrijkse terugnameverzoek van 11 december 2014 op grond van artikel 20, § 5 van de Dublin-III-Verordening, dat in het administratief dossier is opgenomen, uit dat er door verzoeker wel degelijk een asielaanvraag werd ingediend in Bulgarije. Bovendien blijkt, zoals ook in de bestreden beslissing wordt bevestigd, uit de codering van de vingerafdrukken in het Eurodacrapport dat verzoeker in Bulgarije als asielzoeker werd aangemerkt. De Code ‘BG1BR102C1410240002’ betekent immers dat betrokkene een asielaanvraag heeft ingediend, vermits luidens artikel 2, § 3 van de Verordening 407/2002/EG van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van „Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin het volgende wordt bepaald: *“Na de kenletter(s) volgt de identificatie van de personencategorie. Gegevens van asielzoekers worden aangeduid met „1”*”.

3.3.2.10. De Raad merkt op dat het niet onmogelijk is dat verzoeker de verplichting kreeg opgelegd om vingerafdrukken te laten nemen in Bulgarije, maar dat het weinig aannemelijk overkomt dat hij aldaar nooit kenbaar zou hebben gemaakt dat hij een asielaanvraag wenste in te dienen. Aangezien de registratie van een vraag om internationale bescherming met zich brengt dat de Bulgaarse autoriteiten garant dienen te staan voor de toepassing van alle verordeningen en richtlijnen uit het Europees Gemeenschappelijke Asielstelsel in hoofde van verzoeker, kan geenszins worden aangenomen dat zij een asielaanvraag zouden registreren buiten de wil van verzoeker om en zonder dat hij hiervan op de hoogte was. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich onterecht zou hebben gebaseerd op artikel 18, § 1.b van de Dublin-III-Verordening of op foutieve gronden tot de conclusie kwam dat Bulgarije de verantwoordelijke lidstaat was voor de behandeling van

zijn asielaanvraag. Indien er voor verzoeker geen reden bestond om in Bulgarije asiel aan te vragen, zoals hij thans in zijn middel beweert, en er dus geen nood aan internationale bescherming zou bestaan, kan evenmin worden ingezien waarom hij nadien tevens asielaanvragen heeft ingediend in Oostenrijk en in België.

3.3.2.11. Verzoeker oppert vervolgens in zijn middel dat er een aantal redenen bestaan die verband houden met artikel 3 van het EVRM waarom de Belgische overheid gebruik zou moeten maken van de soevereiniteitsclausule uit artikel 17 van de Dublin-III-Verordening en die zouden verklaren waarom hij in Bulgarije geen asielaanvraag wenste in te dienen.

3.3.2.12. Artikel 3 van het EVRM is identiek aan artikel 4 van het Handvest en bepaalt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Daarbij moet worden benadrukt dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublin-III-Verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijk behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 104).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer. (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, *A.M.E. v. Nederland*, nr. 51428/10, § 28.)

Verder dient de Raad na te gaan of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Bulgarije en in het licht van de specifieke situatie van de verzoeker, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht aan de Bulgaarse autoriteiten.

3.3.2.13. Verzoeker beweert onder andere dat niet-begeleide minderjarigen in Bulgarije als meerderjarigen worden beschouwd, maar hij brengt geen enkel begin van bewijs aan om zijn beweringen te staven. Deze bewering druist trouwens in tegen de informatie die in het administratief dossier is opgenomen waaruit blijkt dat de Bulgaarse wetgeving wel degelijk voorziet in identificatiemechanismen voor niet-begeleide minderjarigen en in een voogdijregime (AIDA Country Report Bulgaria, laatste update 20/04/2015, p. 35). Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker elk belang ontbeert bij zijn kritiek dat de Bulgaarse overheid niet de moeite zou doen om een bijzonder beschermingsstatuut te verlenen aan minderjarige asielzoekers omdat hij niet tot deze kwetsbare groep behoort. Blijkens het administratief dossier werd verzoeker immers reeds aan twee uitgebreide leeftijdsonderzoeken onderworpen die telkens uitwezen dat hij ruim meerderjarig was op het ogenblik

dat zijn vingerafdrukken werden genomen in Bulgarije in 2014 (zie verslag leeftijdsonderzoek Universitätsklinikum Münster dd. 19 januari 2015 en verslag leeftijdsbepaling UZA dd. 17 april 2015). Verzoeker wijst er in zijn middel op dat hij de beslissing van de FOD Justitie om de voogdij te beëindigen heeft aangevochten voor de Raad van State. Samen met de verwerende partij merkt de Raad echter op dat hij niet bevoegd is voor het beoordelen van de leeftijdsbepaling en dat het indienen van een beroep bij de Raad van State geenszins tot gevolg heeft dat verzoeker als niet-begeleide minderjarige zou moeten worden beschouwd. In elk geval stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel verslag van een leeftijdsonderzoek bijbrengt waaruit zou blijken dat hij wel degelijk minderjarig is. Tenslotte baseert verzoeker zich voor het bewijs van zijn leeftijd op zijn geboorteakte, waarvan hij een afschrift aan het verzoekschrift toevoegt, maar dit document kan onmogelijk aan de persoon van verzoeker worden gekoppeld omdat dit niet vergezeld gaat van een foto. Aangezien verzoeker onmogelijk als minderjarige kan worden beschouwd, mist zijn middel op dit punt feitelijke grondslag.

3.3.2.14. Vervolgens gaat verzoeker in zijn middel in op een aantal van zijn beweringen over de slechte behandeling die hij in Bulgarije zou hebben ondergaan.

Uit het zogenaamde Dublin-interview van 29 mei 2015, waarvan een afschrift in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoeker aanvankelijk ontkende elders asiel te hebben aangevraagd en slechts na confrontatie toegaf dat hij in Bulgarije gedurende 12 dagen in de gevangenis zou hebben verbleven. Naar aanleiding van de vraag naar de redenen die zijn verzet tegen een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen het volgende antwoordde: *“We werden slecht behandeld (sic) in Bulgarije. We werden geslagen en kregen geen eten.”* Verder verklaarde verzoeker nogmaals het volgende: *“we werden afgeslagen door de politie in Bulgarije. We werden bestolen en kregen geen eten. Ik wou niet in zo'n land blijven”*.

Verzoeker herhaalt thans in zijn middel een aantal elementen die door zijn advocate werden aangehaald in een faxbericht aan de gemachtigde van de staatssecretaris van 2 augustus 2015. Hierin wordt onder andere melding gemaakt van het feit dat verzoeker naar aanleiding van zijn asielaanvraag in Bulgarije geen uitleg kreeg, dat er geen tolken of advocaten beschikbaar waren, dat de politiediensten zich onmenselijk gedroegen, dat hij werd vastgehouden, dat hij geen eten kreeg en dat hij *“uiteindelijk zijn geslachtsorgaan (moest) tonen om eten te krijgen wat onbeschrijflijk vernederend was”* en dat hij een kleine som geld kreeg die daarna weer werd afgepakt.

In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn middel beweert, bestaan er wel degelijk redenen om aan de verklaringen van verzoeker te twifelen.

In elk geval blijken zijn initiële verklaringen ten tijde van het Dublin-interview niet overeen te stemmen met de beweringen die thans in het middel worden geuit. Zo blijkt uit het interview niet dat hij geen uitleg zou hebben gekregen of dat er geen tolken voorhanden waren, noch dat hij zijn geslachtsorganen zou hebben moeten tonen in ruil voor eten.

Verder merkt de Raad op dat het weinig geloofwaardig overkomt dat verzoeker tijdens zijn verblijf in Bulgarije eind oktober, begin november 2014 gedurende 12 dagen in de gevangenis zou hebben doorgebracht, terwijl hij nergens aangeeft hoe aan deze detentieperiode een einde kwam. Nochtans blijkt verzoeker in de mogelijkheid te zijn geweest om Bulgarije probleemloos te verlaten en op 7 november in Oostenrijk een asielaanvraag in te dienen. Verzoeker moet in staat worden geacht om, eventueel met behulp van zijn raadvrouw te achterhalen gedurende welke dagen en in welke ‘gevangenis’ hij in Bulgarije werd gedetineerd, zodat kan worden onderzocht of er specifieke landeninformatie beschikbaar is die zijn zware aantijgingen aan het adres van de Bulgaarse politiediensten ondersteunen. Op dit punt treedt de Raad de verwerende partij bij waar deze stelt dat deze verklaringen uiterst vaag blijven omdat verzoeker de plaats en het tijdstip van deze feiten niet nader lijkt te kunnen bepalen.

Aangezien verzoeker geen gedetailleerde informatie verstrekt, dient te worden aangestipt dat zijn algemene bewering dat hij geen eten zou hebben gekregen niet wordt ondersteund door de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Hieruit blijkt immers dat asielzoekers in de opvangcentra twee maal daags een bereide maaltijd krijgen en dat ook gedetineerde asielzoekers op regelmatige basis van voedsel worden voorzien (UNHCR, Bulgaria As a country of Asylum, april 2014, pp. 6 en 8).

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de beweringen van verzoeker over zijn behandeling in Bulgarije het volgende gesteld: *“Wat betreft het argument van Meester Meral K.(...) waarin zij stelt dat haar cliënt in Bulgarije geslagen zou zijn en lange tijds niet te eten gehad zou hebben en op een bepaald moment een kleine som geld gekregen zou hebben maar dat dit gewoon zou zijn afgepakt, dient te worden opgemerkt dat Meester Meral K.(...) de verklaringen van haar cliënt tijdens zijn gehoor op de DVZ herhaalt maar hiervan voor het overige geen begin van bewijs aanbrengt. Meester Meral*

K.(...) stelt in haar tussenkomst dat haar cliënt in Bulgarije niet zou hebben kunnen beschikken over een tolk of een advocaat en dat zijn rechten en plichten niet zouden zijn uitgelegd en dat de behandeling door de politiediensten en onmenselijk en mensonterend was, maar Meester Meral K.(...) of haar cliënt brengen hiervan buiten vage en algemene beweringen echter geen begin van bewijs van aan. Met betrekking tot de verklaring van Meester K.(...) dat haar cliënt in Bulgarije zijn penis zou hebben moeten tonen alvorens iets te eten te krijgen, dient bovendien te worden opgemerkt dat dit element pas naar voren komt in de tussenkomst van Meester K.(...) terwijl betrokkene hierover tijdens zijn gehoor geen melding gemaakt heeft, hetgeen op zijn minst merkwaardig is. Meester K.(...) stelt weliswaar dat haar cliënt zijn penis zou hebben moeten tonen zodat hij iets te eten zou krijgen maar hiervan wordt evenmin enig begin van bewijs van aangebracht. Bovendien toont Meester K.(...) of haar cliënt op geen enkele wijze aan betrokkene in Bulgarije effectief zou zijn opgesloten en brengen nog Meester K.(...) nog haar cliënt hier enig begin van bewijs van aan. Het louter verklaren dat men zou zijn opgesloten, bewijst echter geenszins dat men effectief door de Bulgaarse autoriteiten in bewaring zou zijn gehouden. Indien men dergelijke zwaarwichtige elementen aanbrengt, dan mag er op zijn minst van de asielzoeker of zijn raadvrouw verwacht worden dat men hiervan op zijn minst een begin van bewijs van aanbrengt, hetgeen hier niet het geval is.” Het in het middel louter herhalen van deze beweringen volstaat niet om de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen betreffende de zogeheten slechte behandeling in Bulgarije.

3.3.2.15. Verzoeker baseert zich in zijn middel eveneens op zijn medische toestand.

Uit het administratief dossier blijkt in de eerste plaats dat verzoeker ter gelegenheid van zijn Dublin-interview uitdrukkelijk bevestigde dat zijn gezondheidstoestand “OK” was (Dublin-interview, 29 mei 2015, vraag 35). De raadvrouw van verzoeker verzond op 2 augustus 2015 per fax onder andere een schrijven van psycholoog E. D. van 22 juli 2015 waarin gewag wordt gemaakt van een “*détresse psychique*” en waarin wordt gesteld dat er een psychotherapeutische begeleiding werd opgestart. Daarnaast blijkt uit een schrijven van de centrumarts van het Klein Kasteeltje van 9 oktober 2015 dat verzoeker zou lijden aan een majeur anxio-depressief syndroom ten gevolge van een PTSD met een aantal psychosomatische klachten en een medicamenteuze behandeling.

In de bestreden beslissing wordt naar aanleiding van het schrijven van de psycholoog het volgende gesteld: “*Met betrekking tot dit document van 22.07.2015 van psychologe, seksuologe, psychotherapeute Emmanuel Declercq, dient er opgemerkt te worden dat een medisch getuigschrift dient opgesteld en ondertekend te worden door een dokter in de geneeskunde. Een psychologe, seksuologe, psychotherapeute bezit niet per definitie de titel van dokter in de geneeskunde. Bijgevolg kan dit verslag van niet aanzien worden als een medisch getuigschrift en is de erin vervatte medische informatie te beschouwen als declaratoir en kan dit attest van psycholoog-psychotherapeute Emmanuel Declercq aldus niet mee in overweging worden genomen.*” In het verzoekschrift wordt gehamerd op de bijzondere affiniteit van de psycholoog met de problematiek van verzoeker en hiertoe worden een aantal elementen aangebracht die dateren van na de bestreden beslissing. De uiteenzetting over de specialisatie van de kwestieuze psycholoog doet echter geen afbreuk aan het motief uit de bestreden beslissing dat aan de attesten van de psychotherapeut niet de waarde van een medisch getuigschrift kan worden toegedicht.

Met betrekking tot het schrijven van de centrum-arts van het Klein Kasteeltje wordt in de bestreden beslissing gesteld dat dit schrijven geen informatie bevat “*over de omstandigheden of de oorzaken van deze vaststellingen*”, hetgeen, zoals ook ter terechtzitting werd benadrukt, geenszins ter zake doet. De hamvraag blijft of de beweerde medische problemen van verzoeker een hinderpaal zouden vormen voor een overdracht naar Bulgarije. In elk geval kan uit de aangeleverde informatie niet automatisch worden besloten dat verzoeker een kwetsbaar profiel zou hebben waardoor een Dublin-overdracht zou moeten worden uitgesloten of minstens gepaard zou moeten gaan met bijkomende garanties zoals bedoeld in de landeninformatie die aan het administratief dossier is toegevoegd (UNHCR, Bulgaria As a Country of Asylum, april 2014, p. 17). Aangezien verzoeker zijn kwetsbare profiel onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt, lijkt er geen reden voorhanden om bijzondere garanties te eisen van de Bulgaarse autoriteiten. In elk geval toont verzoeker niet op gedegen wijze aan dat hij ernstig ziek zou zijn, zoals hij in zijn middel beweert of dat zijn aandoening een overdracht naar Bulgarije in de weg zou staan. De verwerende partij wijst in dit verband op het feit dat verzoeker bij zijn intake in het Repatriëringscentrum op 19 oktober 2015 op consultatie ging bij de arts die uitdrukkelijk bevestigde dat verzoeker geschikt is om in het centrum te verblijven en geen melding maakte van enige algemene medische of specifiek psychiatrische behandeling bij verzoeker (Nota met opmerkingen, bijlage 1, medisch attest dd. 19/10/2015).

De Raad merkt ten overvloede op dat verzoeker ondertussen reeds meer dan een half jaar in België verblijft en bijgevolg in de mogelijkheid was om, indien daartoe aanleiding bestond, een medische regularisatie-aanvraag in te dienen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, hetgeen hij blijkbaar niet gedaan heeft.

3.3.2.16. Wat de informatie betreft uit de internationale rapporten inzake de situatie van asielzoekers in Bulgarije, dringt zich in de eerste plaats de vaststelling op dat er op heden, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn middel beweert, geen reden bestaat om aan te nemen dat er in Bulgarije sprake is van 'systeemfouten' zoals bedoeld in artikel 3, § 2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening.

Verzoeker haalt in de eerste plaats een webartikel uit Mo-magazine van september 2014 aan waarin het rapport 'Mind the Gap' van AIDA van de periode midden 2013-midden 2014 wordt besproken. Het persartikel licht een aantal opvallende punten uit dit rapport, specifiek met betrekking tot Bulgarije, doch uit deze informatie, die dateert uit de periode die aan verzoekers beweerde binnenkomst op het grondgebied van de Europese voorafgaat, kan niet worden besloten dat hij in Bulgarije gedetineerd zal worden of dat de actuele situatie nog overeenstemt met de vaststellingen van toen.

Aangaande het standpunt van UNHCR inzake Dublin-transfers naar Bulgarije werd hierboven reeds aangestipt dat verzoeker zijn kwetsbaar profiel niet aannemelijk heeft gemaakt, waardoor hij zich niet op het UNHCR-standpunt kan beroepen om een overdracht naar Bulgarije in strijd te achten met de internationale bepalingen ter zake.

Vervolgens poogt verzoeker op grond van een selectieve lezing van het AIDA landenrapport een aantal punctuele tekortkomingen inzake gezondheidszorg, hygiëne en bijstand van tolken en advocaten in de verf te zetten, waaruit een aantal structurele gebreken zouden moeten blijken (AIDA Country Report Bulgaria, laatste update 20/04/2015), terwijl uit het geheel van dit rapport geen pleidooi kan worden gelezen om Dublin-overdrachten naar Bulgarije stop te zetten.

Met betrekking tot de herbevestiging van ECRE inzake het opschorten van Dublinoverdrachten naar Bulgarije van 7 april 2015, merkt de Raad op dat dit niet overeenstemt met het UNHCR-standpunt van 15 april 2015 (UNHCR says asylum conditions improved, warns against transfer of vulnerable people, 15/04/2015). In dit verband wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld: *"Bovendien blijkt uit het rapport van Nils Muiznieks naar aanleiding van zijn bezoek aan Bulgarije van 09 tot 11 februari 2015 en gepubliceerd op 22.06.2015 (CHR, Report by Nils Muiznieks, CHR of the Council of Europe, following his visit to Bulgaria from 09 to 11.02.2015, Strasbourg, 22.06.2015) niet dat er structurele tekortkomingen in het Bulgaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen worden vastgesteld, waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie."* Het loutere feit dat een aantal organisaties oproepen om de opschorting nog langer aan te houden, betekent niet dat er sprake zou zijn van systeemfouten in de Bulgaarse bejegening van asielzoekers.

De conclusie van verzoeker op grond van het wereld-jaarrapport van Human Rights Watch van 2015 dat Bulgarije niet zou wakker liggen van het non-refoulementbeginsel kan onmogelijk worden gevolgd. Zoals de verwerende partij terecht stelt kan immers op grond van het wedervaren van een aantal Syrische onderdanen uit 2014 niet geldig worden besloten dat er een veralgemeende praktijk van gedwongen terugleidingen van asielzoekers of erkende vluchtelingen zou bestaan in Bulgarije. Ook het rapport van januari 2015 waarin algemene uitspraken worden gedaan over de opvangomstandigheden in Bulgarije en geweld door grensambtenaren betekent niet dat verzoeker in zijn specifieke geval aan dergelijke behandelingen zou worden onderworpen.

Wat de routineuze detentie van asielzoekers betreft die uit de Human Rights Watch submission van september 2014 zou blijken en het rapport inzake zogenaamde 'push-backs' die door de Bulgaarse grenscontroleverantwoordelijken zouden worden uitgevoerd, dient te worden opgemerkt dat verzoeker reeds een asielaanvraag heeft ingediend in Bulgarije en zijn transfer via officiële weg zal verlopen zodat hij niet zal worden geconfronteerd met de grenscontrole-instanties naar aanleiding van een illegale binnenkomst en hij niet aantoonbaar dat hij in dat geval zal worden teruggedreven of gedetineerd.

3.3.2.17. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest indien hij zou worden teruggeleid naar Bulgarije. Hij toont evenmin aan dat hij een kwetsbaar profiel zou hebben waardoor er in zijn geval toepassing zou moeten worden gemaakt van de soevereiniteitsclausule uit de Dublin-III-Verordening. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat dit artikel niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te tonen dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht geschonden is. Verzoeker lijkt in het middel samen met artikel 13 EVRM een schending in te

roepen van artikel 3 van het EVRM, die evenwel niet werd aanvaard. Gezien de schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden weerhouden, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM *in casu* van toepassing is en desgevallend geschonden werd (cf. RvS 28 februari 2005, nr. 141 340). De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheids-, het evenredigheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker het volgende met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Indien de bestreden beslissing niet wordt geschorst, zou verzoeker België moeten verlaten.

Het staat vast dat de Bulgaarse autoriteiten evenwel verzoeker als meerderjarig beschouwden of minstens geen rekening hebben gehouden met de verklaarde minderjarigheid.

Het staat vast dat op geen enkel moment zij de garantie hebben gegeven om aan verzoeker het beschermingsstatuut van minderjarige te verlenen en hem de bijstand te geven van een voogd, wat al veel zegt over de manier waarop de Bulgaarse autoriteiten omspringen met kwetsbare groepen.

Ook de garanties ontbreken met betrekking alle andere bovenstaande punten (menselijke behandeling, tolken die moeten worden voorzien, uitleg van de rechten en plichten, effectief beroep, raadplegingen van advocaten, geen opsluiting...).

Ook wat betreft de garanties dat hij medisch opgevolgd zal worden, ontbreekt volledig in dit dossier.

Een terugkeer naar Bulgarije brengt een manifeste schending mee van de internationale artikelen zoals hierboven aangekaart.

Verzoeker wenst uitdrukkelijk te verwijzen naar voornoemde feiten en uiteenzetting.

Er kunnen op deze punten geen enkele garanties worden geboden aan verzoeker.

Verzoeker treft geen enkele verantwoordelijkheid in deze situatie.

De situatie zal zich vervolgens als volgt voordoen:

1/ verzoeker zal in Bulgarije andermaal worden mishandeld;

2/ verzoeker zal in Bulgarije geen tolk ontvangen, geen kosteloze advocaat krijgen, geen sociaal assistent krijgen... hij zal er worden opgesloten, geen eten krijgen ofwel eten krijgen voor onaanvaardbare 'tegenprestaties', opnieuw aan zijn lot worden overgelaten.

3/ verzoeker zal aldaar geen aanspraak kunnen maken op het ruimere subsidiaire beschermingsbeleid van België,...

4/ zijn ernstige gezondheidstoestand zal niet worden opgevolgd, elke vorm van behandeling zal aldaar ontbreken, de mechanismen ontbreken, geen tolken zijn ter beschikking, medicatie is onvoldoende aanwezig... Hij is nu reeds depressief, heeft zelfmoordneigingen... een opsluiting, een stopzetting van de behandeling... een terugkeer naar Bulgarije ... zal nefaste en catastrofale gevolgen hebben voor de verzoeker;

5/ een beroep zal inefficiënt zijn, als hij al een advocaat kan vinden, er een consultatie mee kan plannen en zijn zaak in een verstaanbare taal kan uitleggen...

....

Er kan dan ook geen discussie bestaan over het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is aanwezig, gezien uit de hierboven aangehaalde middelen duidelijk blijkt dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van de artikel 3 van het EVRM tot gevolg zal hebben, schending van artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM, Schending van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ..., nu zij zal worden verwijderd naar Bulgarije en aldaar het risico loopt op onmenselijke of vernederende behandelingen."

3.4.2.2. Het ingeroepen risico op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet voortvloeien uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zelf. Er moet bijgevolg een causaal verband bestaan tussen de bestreden beslissing en het aangevoerde risico op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. De schorsing moet bovendien kunnen verhelpen aan dat nadeel of de realisatie ervan kunnen verhinderen (RvS 3 november 1997, nr. 69 332). Verzoeker baseert zich in de eerste plaats op het gegeven dat de Bulgaarse autoriteiten hem het beschermingsstatuut van een minderjarige zouden ontzeggen. Uit het administratief dossier blijkt echter dat reeds tweemaal wetenschappelijk werd vastgesteld dat verzoeker niet minderjarig is en dat hij ook in België vervallen werd verklaard van het beschermingsstatuut nadat zijn meerderjarigheid juridisch kwam vast te staan. Bijgevolg kan een schorsing van onderhavige beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten onmogelijk tot gevolg hebben dat hem een beschermingsstatuut zou worden verleend waarvoor hij niet in aanmerking komt.

3.4.2.3. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564). Verzoeker verwijst in zijn uiteenzetting naar zijn middel en haalt enkele algemeenheden aan betreffende de behandeling van asielzoekers in Bulgarije. Verzoeker beweert dat hij daar geen eten, geen bijstand van een tolk, advocaat of maatschappelijk werker zal krijgen, maar hij toont dit beweerde nadeel geenszins concreet aan. De Raad kan dit aangevoerde risico dus onmogelijk afdoende bewezen achten.

3.4.2.4. De stelling van verzoeker dat hij geen aanspraak zal kunnen maken op “*het ruimere subsidiaire beschermingsbeleid in België*” staat trouwens haaks op het idee van het Gemeenschappelijk Europees Asielstelsel waarin de beschermingsstatus door middel van richtlijnen werd geharmoniseerd. Verzoeker toont niet concreet aan dat Bulgarije de subsidiaire bescherming ten onrechte zou weigeren aan Afghaanse asielzoekers.

3.4.2.5. Verzoeker stipt tevens aan dat hij depressief is en zelfmoordneigingen heeft en dat er een gebrek zou bestaan aan garanties van medische opvolging in Bulgarije, terwijl uit niets blijkt dat hij buiten zijn contacten met een psychotherapeut een psychiatrische follow-up zou genieten in België. Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk dat de behandeling van zijn problemen in Bulgarije onmogelijk zou zijn.

3.4.2.6. Tenslotte is er, in weerwil van verzoekers betoog in zijn uiteenzetting te dezen geen sprake van een evident nadeel zoals hierboven bedoeld aangezien het risico op een schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM niet werd aanvaard.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN